

15 - 10 - 37

L'ESQUEVELLA

DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: ARAGÓ, 290 - TEL. 23994

BIBLIOTECA DE BARCELONA

a/ozá

L'eix Roma - Berlín - Toquio

TRENTA CÈNTIMS

EL P. I. C. A.

(Partit Idoni de Capacitats Aplegades)

La cultura física necessita un equip especial. El jove emboscat trobarà en aquest elegant model tot el que necessita; res més, però res menys.

L'uniforme dels joves emboscats

Cal que els joves emboscats tinguin molta cura en no ésser confosos amb els joves emboscats. Per a evitar aquesta

Les desfilades han de constituir per al jove emboscat una preocupació de pulcritud urbana.

Aquest uniforme delicat i sobri ensens, cobreix les cames amb mitges de seda per a evitar un proselitisme pernicios.

possible confusió el P. I. C. A. ha creat ja l'uniforme dels emboscats, per tal que no siguin molestats en les seves peculiars funcions inherents al seu sexe.

Tenim ja encarregats a la modista els tres tipus de l'uniforme de l'emboscat, o sigui:

Primer: Uniforme per a carrer, manifestacions, desfilades i passeig dels infants.

Segon: Uniforme d'estar per casa.

Tercer: Uniforme interior.

L'uniforme de carrer, manifestacions, desfilades i passeig dels nens, és sobri i honest; no res que pugui escandalitzar els pacífics antifeixistes de tota la vida.

Consisteix en un vestit marró amb un plisat ajustat a la cintura, que cau graciosament en plecs molt graciosos fins als peus.

Els braços queden nus i la munyeca dreta ha d'ésser adornada amb polseres de brillants que encara no hagin estat salvades.

L'uniforme d'estar per casa serà honest i senzill. Un vestit de cretona florejada, de mitja mànega i amb un coll de piqué adornat amb un llacet.

Aquest uniforme és molt sofert per a les taques produïdes a la cuina i a la màquina de cosir.

L'uniforme interior o íntim consistirà en una faixa caixutada amb lligacames i mitges de seda natural.

També convé per l'uniforme íntim del jove emboscat l'ús dels sostenidors, puix que mai no han donat el pit. No els és necessari cap altra mena de sostenidor.

El jove emboscat trobarà en aquest uniforme confort i eficiència. Hom pot veure com l'estretor de la faldilla no és obstacle per poder adoptar tota mena de posicions. Naturalment que sense la faldilla es podria inclinar més, però cal tenir en compte que és precís també harmonitzar l'eficàcia amb la decència.

CAPACITACIÓ DE LA DONA

La guerra, amb les seves inajornables exigències, ha fet pensar al P. I. C. A. en la necessitat urgent de capacitar la dona per a serveis de reraguarda, a fi que pugui ocupar els llocs que han deixat vacants els homes que són al front.

Ara bé: i el lloc que deixen les dones, qui l'ocuparà? Greu problema! El nostre partit, però, ja ha trobat la solució. Els treballs "propis de su sexo", com diuen les cèdules de les dones, seran realitzats pels joves emboscats, i és a aquest sector de l'opinió que van dirigir les nostres consignes, consells i orientacions.

Encara que nosaltres ja coneixem les grans aptituds dels joves emboscats en relació amb els treballs domèstics, la neteja de la llar i la cura dels infants, hem pensat que no estaria de més donar uns quants consells a aquests joves "alocados" perquè conguin els deures d'una perfecta dona de casa seva i també fer-los útils en la propaganda femenina de reraguarda.

Aquesta és, doncs, la nostra consigna de la setmana: Aprofitament dels joves emboscats i emboscats vells per substituir la dona.

Roba íntima? Heus ací el problema per a un jove emboscat elegant. Perquè no basta l'exterior; cal guardar les bones formes en totes les ocasions. Una bona faixa, ho sap tothom, val sempre més que una bona caixa, a menys que no es tracti d'una caixa de cabals amb cabals a dins i la clau a la butxaca.

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

ANY, LXI

NUM. 3034

EDITORIAL

Quina raó tenia aquell que va dir que era de savis equivocar-se

Nosaltres, ai, Joven-tut, ai, Egotriat, acostumats a sentir i a opinar, com tot jo-ve que s'estima i que té un mínim sentit de la militància, sempre havíem cregut sincerament que aquell que s'equivoca i fica els peus a la galleda és un solemne ase com una casa.

Ara, però, més cons-cients que joves, hem canviat de parer.

Ara ens hem equi-vocat nosaltres i, na-turalment, ja no po-dem creure com abans que tot aquell que s'equivoca és un ase com una casa.

Ara comencem a creure, convençuts de la nostra saviesa, que, si nosaltres ens hem equivocat, és que deu ésser cert que és de savis equivocar-se.

Què ha de fer l'o-brer?

El cert és, com dèiem, que nosaltres ens hem equivocat o, més ben dit, ens và-rem equivocar la set-mana passada quan vàrem demanar en aquesta mateixa sec-ció de L'ESQUELLA que fos desfeta la cua dels ministrables, puix

que no s'albirava ni remotament cap pos-sibilitat de crisi.

Ara no volem asse-gurar tampoc que hagi d'haver-hi crisis pos-seïts d'aquella sàvia prudència que ens ha donat l'equivocar-nos com uns saviassos.

Ara només volem donar a entendre que la cua dels ministra-bles no ens fa cap nosa i no solament no ens fa nosa la cua de ministrables, sinó que ni tampoc no ens en fa la d'aquells megalò-mans que aspiren a ésser quelcom més que ministres o consellers.

No sabem ben bé si ens deixem entendre pel bon lector i ensems bon entenedor.

Una elemental dis-creció, però, ens im-possibilita d'ésser més explícits.

Però, entestats a concretar la nostra sa-na intenció i a do-nar un sòlid contingut polític i àdhuc profè-tic a aquest modest editorial orientador de masses veritablement gegantines de lectors i subscriptors, voldríem precisar una crida discreta als aficionats a la cua política.

Ens autolimitarem a dir-los a cau d'orella uns mots que són tota una consigna:

Aviat hi haurà «sa-ca» i bonal

Que ens escolti qui ens vulgui sentir i que ens entengui qui vul-gui entendre'ns.

Nosaltres ja ens en-tenem prou!

Si ens tornem a equivocar, ja hem dei-xat ben sentat en aquest precedent pre-àmbul de caràcter prudencial que aques-ta nova ficada de peus només serà atribuïble a la nostra creixent i inexhaurible saviesa.

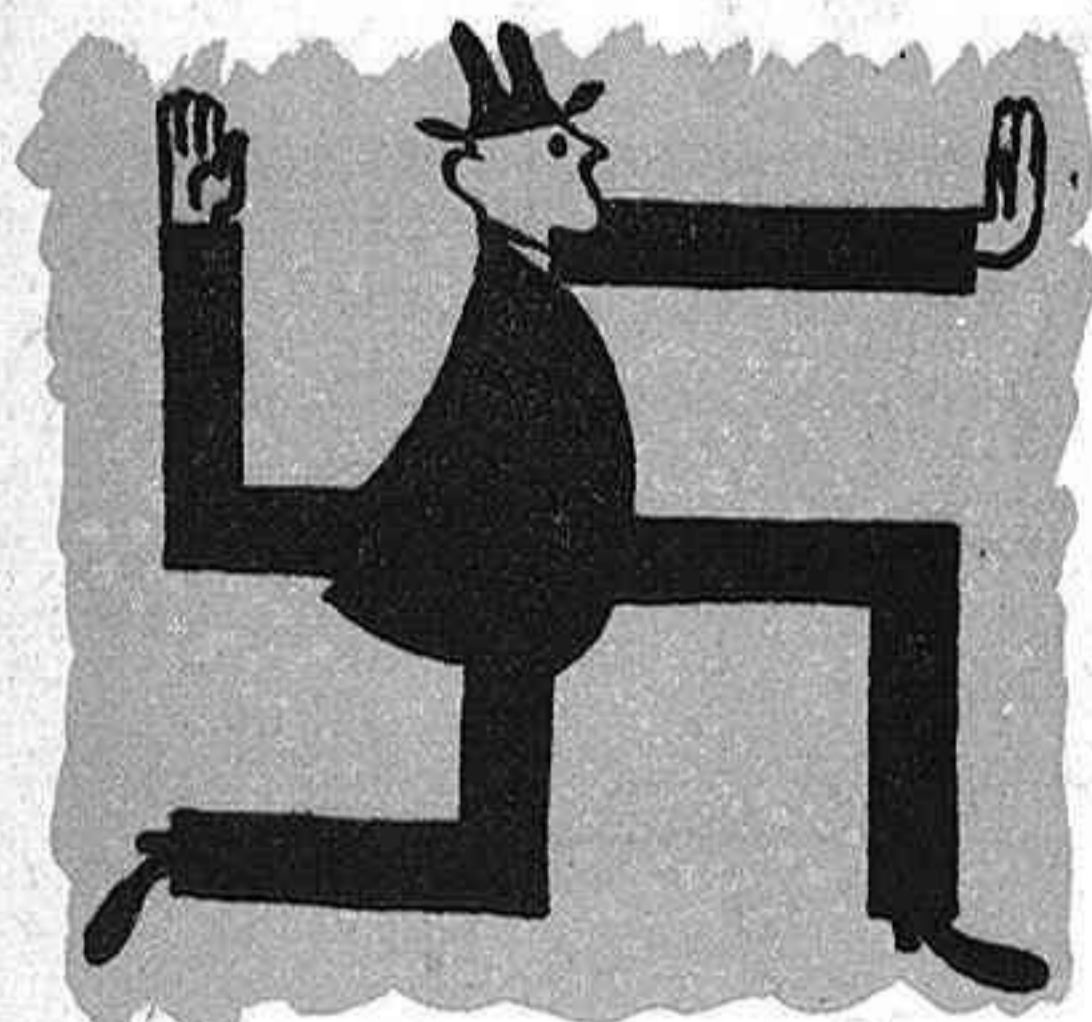
Però si no ens equi-voquéssim, quin exi-tàs!

Aleshores seria pue-riil negar-nos una en-vejable qualitat polí-tica que pocs posseï-xen: la visió àmplia i la percepció subtil dels simptomàtics senti-ments de les masses d'opinió.

Nosaltres, que som modestos com la vio-leta, renunciem per endavant a la glòria d'aquesta predicció que és només una pro-va petita del nostre ta-lent incommensurable.

La Festa de la Verema ha constituït

LA POSICIO ADOPTADA PEL FUHRER ESTA A PUNT DE

Buckberg, 1. (Del nostre enviat especial).—

He pogut arribar a aquesta població després de mil penalitats, per tal d'assistir a les grans festes de la Verema Nazi. El pas de la frontera ha estat un veritable calvari pel fet de venir de Barcelona. He dit que era de la cinquena columna i que tot l'estiu havia pres orxata a Ràdio Sevilla i que n'hi prendria tot l'hivern, i no m'ha valgut de res. He dit que estava enxufat, i res; he dit que era acaparador, i res; he dit que feia negocis bruts, me'ls han fet explicar, els han trobat bons, però res; he dit que era tinent i això ja els ha impressionat més; però quan els he dit que era tinent de la reraguarda, m'han mirat si duïa els galons a la reraguarda, i tampoc res. I ja desesperava, quan he trobat el sistema: he passat sense dir res, amb el braç dret enlaire, però amb l'avantbraç endavant; el braç esquerra endarrera,

però amb l'avantbraç cap enlaire; la cama esquerra endavant, però doblada i la dreta amb el genoll mirant a terra i el peu mirant endarrera. Això els ha agradat molt, però no he pogut sentir els comentaris perquè en aquesta posició l'única manera d'aquantar l'equilibri és corrent a tota marxa. En arribar tenia els braços adormits. Però he vist que la cosa havia tingut tant d'èxit, un èxit telegràfic podem dir, que ja les tropes, en comptes de fer el pas de l'oca, feien el que jo acabava d'introduir. Telegrafio en sortir de casa la massatgista, que m'ha posat els ossos a lloc i m'ha deixat com nou.

Els carrers de la població són plens de gent que ve a la verema; tothom està molt content de pensar que menjarà raïm i veurà el Führer.

LA VINYA DEL HERR

Buckberg, 2.—Acabo de veure la vinya on es celebrarà la Festa de la Verema. Es una gran extensió de terreny coberta de S. A. i S. S. que donen l'esquena a tothom que s'hi acosta. Diuen que n'hi ha un quilòmetre de gruix i això fa suposar que la collita serà bona.

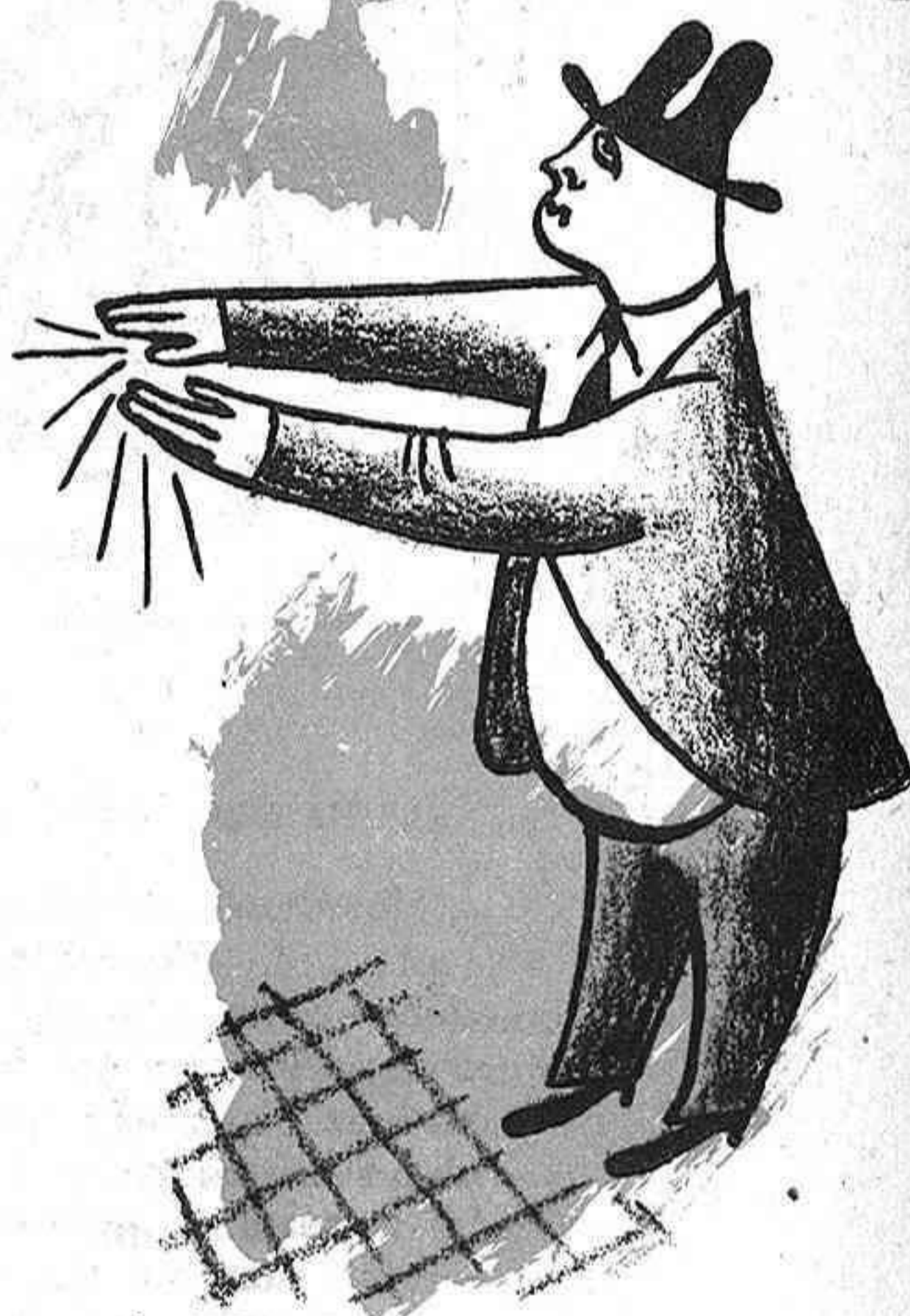
Es diu si al mig de tot hi ha el cap que ha d'ésser inaugurat, però des de la collita de l'any passat que ningú no l'ha vist. La cerimònia, que tindrà lloc demà, se celebrarà segons les més pures tradicions germàniques. Hitler, si el temps ho permet, anirà vestit de Sigfrid. Mentrestant, individus de la Gestapo s'ocupen en registrar tothom, especialment els no sospitosos, perquè són els més dissimulats. Han estat recollits nombrosos rellotges i altres armes.

EL GRAN DIA

Buckberg, 3.—Avui ha estat el gran dia, només que no feia sol i la fresca molestava una mica. Els butlletins del temps, però, han ordenat bon temps i el temps ha estat declarat jueu. Després d'esmorzar —pa amb una bona rodanxa de canó, ja que no hi ha mantega—, el poble alemany i jo ens hem dirigit cap a la vinya. Com que des de la reraguarda dels S. S. i S. A. —que estava bastant bé— no es veia res més que la reraguarda dels S. S. i S. A., usant del meu procediment del pas gammat, he pogut arribar a les avançadetes on hi havia ja tres línies de fotògrafs i els ceps preparats per a la cerimònia.

ARRIBA EL FÜHRER

A les onze s'han sentit vint-i-una canonades, una després de l'altra; els guàrdies s'han

girat i han carregat contra el públic per si podia ésser ell, i després se n'han anat als refugis per si eren els russos. En realitat era que arribava el Führer i el seu seguici.

Quan el poble se n'ha adonat ha esclatat una gran ovació dempeus i amb els braços estesos, el dret immòbil i amb la mà cap avall i amb la mà esquerra picant frenèticament i entusiàsticament per sota. La posició és bastant incòmoda, encara que no deixa tan gammat com el pas del mateix qualificatiu inventat per aquest corresponçal especial.

EL GENERAL GOERING CONDECORAT

El poble de guàrdies ha rebut el Führer amb frenètics hells, però el Führer estava de molt mal humor i ha ordenat al general Goering que destituís els artillers per la mala punteria, ja que ni una sola de les canonades l'havia tocat. El general li ha contestat humilment que ho havien fet expressament per no fer-li mal i aleshores el Führer ha dit «ah!», i s'ha tret unes condecoracions de la butxaca i l'ha condecorat.

LA COLLITA ES ESPLÈNDIDA

L'aspecte de la vinya era esplèndid; els ceps havien estat guarnits amb un suplement de pàmpols de llauna que amb el vent feien un soroll de vent en els arbres molt propi

el darrer gest simbòlic de Hitler

PRODUIR UNA ESCISSIO EN EL NACIONAL-SOCIALISME

EL DISCURS

Un cop acallats els aplaudiments Sigfrid-Hitler (Adolf), ha tret el pit enfora i, amb gest walhàllic ha pronunciat el seu esperat discurs:

—L'any passat —ha dit en resum— de la mantega en férem canons; aquest any hem de fer canons del vi i de la cervesa. Compreneu que al poble alemany li vingui una mica a repèl; però ha de tenir en compte que això no és encara la guerra. Quan ho sigui, ja sabrà el que és bo. Cal fer canons perquè jo ho mano i, com que jo ho mano, es faran. En això es distingeix Alemanya de les democràcies podrides. A Alemanya hi ha autoritat i jo sóc l'autoritat, i això és el millor. Les democràcies podrides prefereixen, ex, quin fàstic, menjar mantega i beure vi. Ja ens cuidarem nosaltres de treure'ls-en les ganes, i la son de les orelles. A més de canons, perquè tinguem pau, o sigui perquè puguem fer la guerra, necessitem colònies i no callarem fins que les tinguem i quan les tindrem, tampoc.

»A dins d'Alemanya tenim encara enemics: els espanyols, que ens ataquen a la Península Ibèrica, i que cal exterminar; els jueus, que no duraran ja gaire, perquè el nostre súbdit Franco ens ha enviat una partida de maces de matar jueus, i els catòlics. Els catòlics són particularment perillosos perquè tenen els canons de l'Església. Però els canons que ara fem com a substitutiu de la mantega, voto a Wotan, són de més calibre i de tir més ràpid.

»Ara que ja sabeu els meus projectes, pasarem a la Festa de la Verema pròpiament dita. Heil Ich! (Visca Jo!)

—Heil Hitler!!! —fou el clamor de tot el poble alemany, de viva veu, per telèfon, per telègraf, per ràdio, per carta. Fins a les presons i als camps de concentració els reclusos ho cridaren sota l'entusiasme dels talons dels guardians.

LA CERIMONIA

Tot seguit el Führer s'ha ajupit i, de quatre grapes, com feien els primitius germànics, sense tocar-los amb les mans, ha començat de menjar —directament del productor al consumidor i sense intermediaris— un magnífic raïm acabat de sortir de la caixa enviada pel general Queipo de Llano de les vinyes andaluses.

El seguici, mentrestant, guardava un respectuós silenci que deixava sentir per tot Alemanya, a través de la ràdio, el soroll de les barres fuhrioses:

del camp. Sota els ceps, una collita esplèndida de raïms, uns de naturals, uns altres de cera, preciosos, i fins panses de Màlaga i tot amb els seus llacets.

LES TOILETTES

Com és de suposar, el més elegant de tots era el general Goering, però el més bell, no hi ha cap mena de dubte, Don Adolf.

El general lluia un uniforme color vi del Rin amb botons de plata amb incrustacions de lapislàzuli, mànegues de pernil amb drapejats gaufrés i caigudes de puntes de Malines, solapes de setí verd d'escarola amanida amb oli i vinagre, i faldons acampanats amb aplicacions de Valenciennes; pantalons bufats i semi-oberts i botes de muntar de simili-xarol; espasa de bakelita i bissonyé de pel de cuca.

El Führer anava molt més senzill: un abric llag kaki i un bigoti nou. Quan, però, l'orquestra de deu mil músics entonà l'himne «Esta es la fija — bebamos más», el Führer es despreguà de l'abric que caigué humil als seus peus i quedà vestit de Sigfrid despullat amb una pell de llop ari al voltant dels ronyons per mor del reuma i a les cames, lligades amb corretges creuades, sengles pells de llebre, símbol de la lleugeresa. El robust cos del bellíssim Adolf i les seves cuixes musculoses anaven cobertes amb samarreta i calçotets de llana color de carn. Al pit, al costat de les condecoracions per donar, un retolet en lletres d'or deia: «Herr Doktor Rasurel». L'ovació ha estat imponent.

—Mnyac, mnyac nfi! Mnyac, Mnyac nfi!... Aviat, però, un rumor d'admiració ha començat a cobrir el soroll simbòlic:

—Ach der schoene Adolf! (oh el bell Adolf!) —exclamà en veu baixa Goebbels.

—Die schoene Adolf (la bella Adolf!) —corregí el general Goering.

—Der schoene Adolf! —intervingué l'artista cinematogràfica Leni Riefenstahl.

—Die!

—Der!

—Die!

Ha estat un enrenou: s'han format dos partits, fins que una veu ha mitjançat amb l'article neutre «Das schoene», allò bell, i tots hi han estat d'acord. I com un himne, s'han aixecat les lloances:

—Ach das schoene adolfische Popol!

En acabar-se la festa, s'ha servit a la multitud un canó del 42 rostit a l'art.

EL FRANCO

— Ha parlat de tots els criminals i a mi no m'ha dit ni «cul d'olla».

El "Comité Económico de Cines" ens assegura que, encara que no ho sembli, les seves pel·lícules no han passat per la censura eclesiàstica

On va la joventut?

Aquesta angoixosa pregunta que es fan els econòmics del cinema ja se l'havien plantejada les honestes associacions de Pares i Mares de Família abans del 19 de juliol.

Aquesta coincidència de criteri calia convertir-la en una saludable acció comuna en benefici de mutus interessos, ja que no existeixen els capitals.

Els econòmics del cinema han tingut en compte que els respectables Pares i Mares de Família ja s'han incorporat entusiàsticament a la Revolució. Però això no vol dir que hagin renegat de les seves idees de moralitat. Davant d'això la posició dels econòmics esdevenia políticament clara i financerament confortable.

Com que els Pares i Mares, etc., etc., no poden enviar ara els seus fills als Jesuïtes i Escolapis, ara tenen el «Comité Económico de Cines» que els ofereix honestos horitzons de velles pel·lícules a preus més moderats que els frares per educar a la joventut dintre de les més estrictes normes d'una sana moral.

Aquesta és la magnífica tasca que abnegadament ve portant a cap el cinema actual dirigit i controlat per experts revolucionaris.

Ja era hora d'acabar amb aquells films mal anomenats d'avantguarda en els quals

el petó mereixia els honors d'un primer pla i una abraçada durava cinc minuts. S'han acabat també aquells films que, volent interpretar conflictes socials, però que en realitat obeïen a un mesquí interès sensacionalista, desviaven la joventut i l'estimulaven a lluites estèrils per principis utòpics.

He aquí la feroz escena entre la señora y el criado. Este, esgrimiendo un buído puñal, amenaza a la dama, la cual, a juzgar por la expresión de su rostro, ya se ha convertido en Hermanita de la Caridad. Los violines que aparecen en la foto no están complicados en este siniestro asunto. (Es una foto «Comité Económico de Cines», naturalmente.)

Res d'això no convenia ni als Pares i Mares de Família ni al «Comité Económico de Cines».

Per altra part, aquests films no donen maldecaps i demostren, a més a més, el principi immutable que els bons són premiats i els dolents acaben malament.

Que són vells aquests films? Això no té importància. El «Comité Económico de Cines» ha fet seva aquesta consigna: «Nada hay nuevo bajo el Sol».

I ara va l'argument de la setmana:

«LAS LAGRIMAS DEL PERDON»

(Pathé Frères)

En esta honda tragedia se aborda una cuestión siempre de palpitante interés: la de los hijos del divorcio.

Basándose en un vil anónimo, el Dr. Mayrel se cree ultrajado por su esposa, a la que, a pesar de sus protestas de inocencia, arroja del domicilio conyugal.

—¡Vete ya! —ruge el doctor con voz estentórea.

—¡Soy inocentel —gime la desdichada.

—¡Surge raudal —conmina el decente esposo.

Y la mujer no tiene más remedio que surgir rauda.

El doctor guarda a su hijita y ésta, incapaz de juzgar a sus padres, pues aún no se ha doctorado en Leyes, se siente atraída hacia su madre.

Pero el decente esposo ama a la infiel y a causa de ello permanece encerrado en su gabinete, donde nadie es osado de entrar, porque el doctor, convertido por el dolor en feroz tigre de Hircania, asesina a quien pone la planta en la lúgubre estancia.

¡Triste destino!

—¡Esposa mía! ¡Esposa mía! —aullaba el doctor tarde, noche y día.

José, el fiel criado, también aullaba. La hijita también aullaba. El perro, viejo amigo de la casa, lloraba. La esposa entretanto le escribía cartas en demanda de perdón. Hasta que se cansó y le envió una carta amenazadora. Decía así:

«Esposo: Tu infame conducta y tus viles negativas de perdón me han decidido a incorporarme en el equipo de las Hermanitas de la Caridad. Pero antes voy a desenmascararte, no en balde vengo para eso desde Port-Bou, donde he dejado a mi anciano padre dedicado al cultivo del maíz. Mis condiciones son: 1.ª, que me abras tus brazos; 2.ª, que nuestra hija me abra sus brazos; 3.ª, que el criado me abra la puerta.

Si no me concedes estas condiciones, arrastraré por el fango tu respetado nombre. Contesta a la «Hostería de la Liebre Blanca». Tu esposa.

Nota: Guardo documentos comprometedores.»

El fiel criado se presentó en la «Hostería de la Liebre Blanca».

La infiel esposa estaba en su habitación preparando su «toilette» de Hermanita de la Caridad.

Llamaron misteriosamente a la puerta y anunciaron la visita del criado.

—Que pase presto —gritó la infiel.

José pasó presto, esgrimiendo un afilado puñal.

—¿Osas amenazarme, canallesco lacayo?

—preguntó con mal disimulado asco la dama.

—¡Dadme los documentos! —exclamó José.

—¡Jamás! ¡Vete, voto a bríos! —vociferó dignamente la altiva señora.

Pero José no se fué.

—Señora —dijo aprovechando un sollozo que le desgarraba la garganta—, vuestra hijita está enferma.

—¡Oh!

—¡Ah!

—¡Ooh!

—¡Aaah!

Con lo cual José se olvidó de amenazar más a la señora para sacarle los documentos comprometedores.

Y la señora se vistió previamente de Hermanita de la Caridad para asistir como hermana a su hija.

Y partieron hacia el hogar entristecido.

El doctor, al ver llegar de tal guisa a su esposa, refrena su impetuosa cólera para barbotar con frase entrecortada:

—¿Tú, con esas prendas de abrigo y entretiempos?

—¡Sí, yo! —replica con arrogancia la esposa.

El corazón encallecido del doctor late ahora con misericordia para balbucear:

—¡Por esos sagrados hábitos que vistas yo te perdonol

Y se sitúa postrado de rodillas a los pies de la ex-pecadora, cuyo rencor se disuelve en mezcladas lágrimas de gratitud.

¡Ah! La niña se puso bien, al día siguiente. Sólo tenía un ligero resfriado.

— Veus? Ja els han deixat anar.

El senyor Vallespí, la seva ploma d'oca i tota la pesca amb potes

El Departament de Proveïments ha fet pública la nota següent:

«En relació a la nota publicada a **El Diluvio** del dia 6 de l'actual, el Departament de Proveïments de la Generalitat de Catalunya fa pública la seva desautorització a l'escript contingut en ella, advertint la premsa en general que no ha de fer-se ressò de cap nota que no vagi degudament avalada pels organismes responsables de l'esmentat Departament. Al mateix temps ha acordat la separació del funcionari M. Vallespí, per haver-se atribuït funcions impròpies del seu càrrec.»

Encara que L'ESQUELLA DE LA TORRATXA no fou honorada degudament amb la trama, pel senyor Vallespí, de les seves obres completes d'aquell dia, no ens veiem amb cor de privar els nostres lectors de les seves primícies, i copiem la nota del diari agraciat, que ja hem quedat que era **El Diluvio**:

«Camarada: Director.

Espero tendreis la bondat, de publicar este escrito por tratarse de dar solución a una cuestión, tan necesaria como es el pescado.— I si comprende que se a de retocar algo, puede hacerlo, restando de usted agradecido.

Se advierte a todo el pueblo en general y particularmente a todos los restaurantes, fondas, bares, ctra. ctra. que todos los Comités de Empresa, procuren por todos los medios de hacer las adquisiciones de pescado, al precio de taxá, fijado por la Delegación de Pesca de la Consejería de Abastos, de lo contrario serán sancionados de la forma quecorrespon-

da sin contemplaciones de ninguna clase.

Tambien se advierte, a todos los vendedores ambulantes de pescado, por su mal proceder, que siendo el que menos trivuta, es el que mas pie esta dando a toda esta serie de especuladores que pululan por nuestra ciudad con pocos escrúpulos de negociar con las necesidades porque atraviesa el pueblo, y siempre predispuestos en desprestigiar, a la Delegación Pesca de la Consejería de Abastos.

A partir de este escrito, queda terminantemente proivido, hacer las adquisiciones de pescado al por mayor, sin la correspondiente autorización, de la Delegación pesca de la Consejería de Abastos.

Mujer Catalana antifascista al efectuar tús compras procura acerlo siempre a precio de taxá, y hacer prevalecer por todos los medios los mismos a todos los mercados, denunciando al contraventor, sin pérdida de tiempo a las autoridades.

Pescadores antifascistas del litoral catalán, haceros cargo del momento, y vender vuestros productos a precios mas concientes, para que sirva de ejemplo.

Us Saluda Atentamente y Resta vuestro y de la causa Antifascista. El Interventor Delegado de Pesca, **M. Vallespí**. — Signado: Por Orden.»

L'únic que ens resta afegir és que la nota destinada als diaris catalans —i que aquests, unànimement, tingueren el bon gust de no publicar, ni tan sols «sin añadir ni quitar tilde»— era encara millor que l'edició castellana.

LES MERAVELLES DEL CEL

La lluna, la pruna vestida de dol son pare li pega sa mare no vol...

(Del folklore popular)

Saló de París 1889
ASTRE DE LA NIT
(Quadre de S. de Belzún)

A MANERA DE PREAMBUL

Nosaltres no som, com pot pensar algun maliciós, ni llunàtics ni romàntics, però la lluna ens agrada i avui, aprofitant que estem de bona lluna, en volem dir quatre mots amb la sana intenció d'enllustrar una mica els lectors continuant la tasca que ens hem imposat de divulgació cultural i científica.

Aquesta estimació que sentim per la lluna no ens fa perdre el seny ni hi ha cap perill que esdevingui adoració fanàtica com la que senten per l'astre lluminós els salvatges i altres races inferiors, com els poetes i altra gent de mals costums.

QUATRE MOTS DEFINIDORS

La lluna és un astre o satèl·lit de la terra que enllumena quan està de nit sobre l'horitzó.

No cal dir que per als lectors un xic iniciats ja n'hi ha ben bé prou amb això i no cal dir tampoc que ens referim a la lluna del cel i no a la lluna dels armaris de lluna ni a les llunes que fa el caldo de l'olla quan és com ha d'ésser.

Aquesta indicació la fem d'un cop per sempre, puix que tot el molt que sabem i ara volem dir es sobreentén, ja que fa referència a la lluna de debò.

Ara, parlarem de la lluna... com els enamorats

FASES DE LA LLUNA

La lluna volta al redós de la terra i se'ns presenta formant fases, és a dir, unes vegades completament enllumenada, altres en forma creixent o minvant i d'altres d'aquella manera que els astròlegs en diuen mitja lluna. És fàcil per altra banda adonar-se dels aspectes successius de la lluna pel seu moviment al voltant de la terra.

Eil, a menys que els que se la miren no estiguin a la lluna, com sol dir-se dels que baden o que no estiguin a la lluna pròpiament dita com a tals veïns del satèl·lit esmentat.

Això no vol dir ni molt menys que nosaltres afirmem que a la lluna hi hagi veïns, ja ens en guardarem ben bé prou de fer afirmacions tan aventurades.

Però Anaxàgoras diuen que considerava amb tot que la lluna és molt semblant a la terra i que té valls i muntanyes, i àdhuc feixistes i comitès i tota la mandanga.

FRASES DE LA LLUNA

A més de les fases que ja hem apuntat, la lluna té també moltes i molt diverses frases fetes al seu voltant.

Es diu, per exemple:

«Estar de mala lluna», cosa que tothom sap de sobres el què vol dir.

Es allò que els passa als cobradors del tramvia, posem per cas, quan hom vol pagar amb un bitllet i no hi ha canvi, que és gairebé sempre.

Es diu també: «Quedar-se a la lluna de València», que és com aquell que es posa dels últims a la cua del tabac.

Es diu: «Quina lluneta fa» quan hom no sap què dir. I es diuen milers de frases que renunciem a transcriure, però no volem resistir la temptació de copiar-ne una de l'Enciclopèdia Espasa, que és d'on ho copiem gairebé tot i que és una perla, una veritable troballa. Diu així:

«Estar hermosa como la luna» aplicase mucho a toda criatura her-

mosa y especialmente a la Virgen María.»

Què tal?

Es d'aquelles coses tan bones que, traduïdes al català, perden tota la gràcia.

GALILEU I LA LLUNA

Molta gent deu preguntar-se intrigada (hi ha tan poca cultura) per què el carrer de Galileu es diu el carrer de Galileu i més ara que ja no queda cap carrer que es digui com es deia abans.

Nosaltres volem aclarir, aprofitant l'avinentesa, que el carrer de Galileu porta aquest nom, si és que no l'han canviat encara, perquè Galileu fou el primer astròleg que posà l'ull sobre la lluna quan allà per les primeries del segle XVII va inventar el telescopi.

A més la deixà com aquell que diu retratada, puix que fou el primer que en féu un croquis.

El primer que la retratà de debò, però, fou Drapes, a Nova York, el 1840.

ALTRES ROMANÇOS SOBRE LA LLUNA

Abans no en fes aplicació Newton de la llei de la gravitació universal al moviment de la lluna, se sabia ja que pot considerar-se com a elíptic del que els elements en són variables.

La lluna ha estat objecte d'observació més o menys profana molt abans que Galileu li posés l'ull a sobre l'ull del telescopi. Encara avui l'adoren moltes tribus salvatges.

Les divisions del temps en mesos i setmanes tenen les fases de la lluna per origen remotíssim, encara que no se n'hagin assabentat fins ara els que cobren els dissabtes i els dies de fi de mes.

LA LLUNA I EL PROBLEMA DE LA UNITAT

A remarcar un detall d'innegable oportunitat.

Un comitè de la British Association fou designat per a unificar la nomenclatura de la lluna, però cal

reconèixer i que ho sàpiguem aquells que s'omplen la boca dient que tot temps passat fou millor, que les conclusions d'aquell comitè no varren prevaldre.

Sembla mentida com passa el temps! I com passa en val!

CIÈNCIA I SUPERSTICIO DE LA LLUNA

Tot això que hem dit és, si fa no fa, allò que se sap del cert sobre la lluna. Epl, si treieu aquells quatre savissos astròlegs que s'obliden el paraigües al primer tramvia que agafen.

Però fora d'aquestes comptades persones que viuen a la lluna, la resta saben tan poc com nosaltres.

Això en allò que fa referència a veritats confirmades per la ciència. Ara en el camp de la superstició hi ha més verd a rumiar i nosaltres no volem privar els lectors d'aquestes suculències, malgrat que només siguin teòriques.

SOPARS DE DURO SOBRE LA LLUNA

Sobre la lluna s'expliquen molts sopars de duro que són els únics que de preu tan módic poden explicar-se en aquests temps.

Nosaltres en reportarem uns quants:

Diu que els ciutadans de la tribu dels Arunta (Austràlia) expliquen que en temps de l'Alcheringa, un home-oposum, portava la lluna a l'escut quan anava a caçar les bèsties de les quals s'alimentava.

Un dia, per caçar un oposum que es trobava entre les branques d'un arbre, deixà a terra l'escut i la lluna que li fou robada per un lladregot que es féu escàpol fent el badoc. Quan l'home-oposum s'adonà de la tretra maleïa a grams udols el pispa demanant que la lluna no li fos útil, que li marxés dels dits i pugés al cel per a enllumenar les nits.

Però si us costa de creure aquest, ací va aquest altre:

Diuen que durant els eclipsis, els Geneis del Perú disparen saquetes contra el sol amb el propòsit de matar la bèstia que ells creuen que es baralla amb la lluna.

Pel contrari les tribus índies de l'Orinoco encenen fogueres com si fossin mers valencians o alicantins que és una altra manera discreta d'ésser valencià, durant els eclipsis, puix que creuen (beneïts!) que si s'exhaurís el foc de la llum, s'acabaria tot el foc de la terra menys el que aquesta bola (la terra) porta ocult a les entranyes.

Però encara n'hi ha un que fa riure més.

Els ciutadans de la tribu d'Algonquina pensen que la lluna s'apaga quan agafa el seu filllet al braç, sens dubte per donar-li el pit (ja n'hi ha, d'optimistes)...

Un jesuïta diu que va demanar tot reticent als esmentats salvatges:

—Si la lluna té un filllet, vol dir que es deu haver casat?

—També pot ésser un fill jesuïta —diu que li respongueren els indis.

El jesuïta prou que ho devia entendre, però com que estava en missió oficial es va quedar allà.

Com tants altres fills de lluna contemporanis!

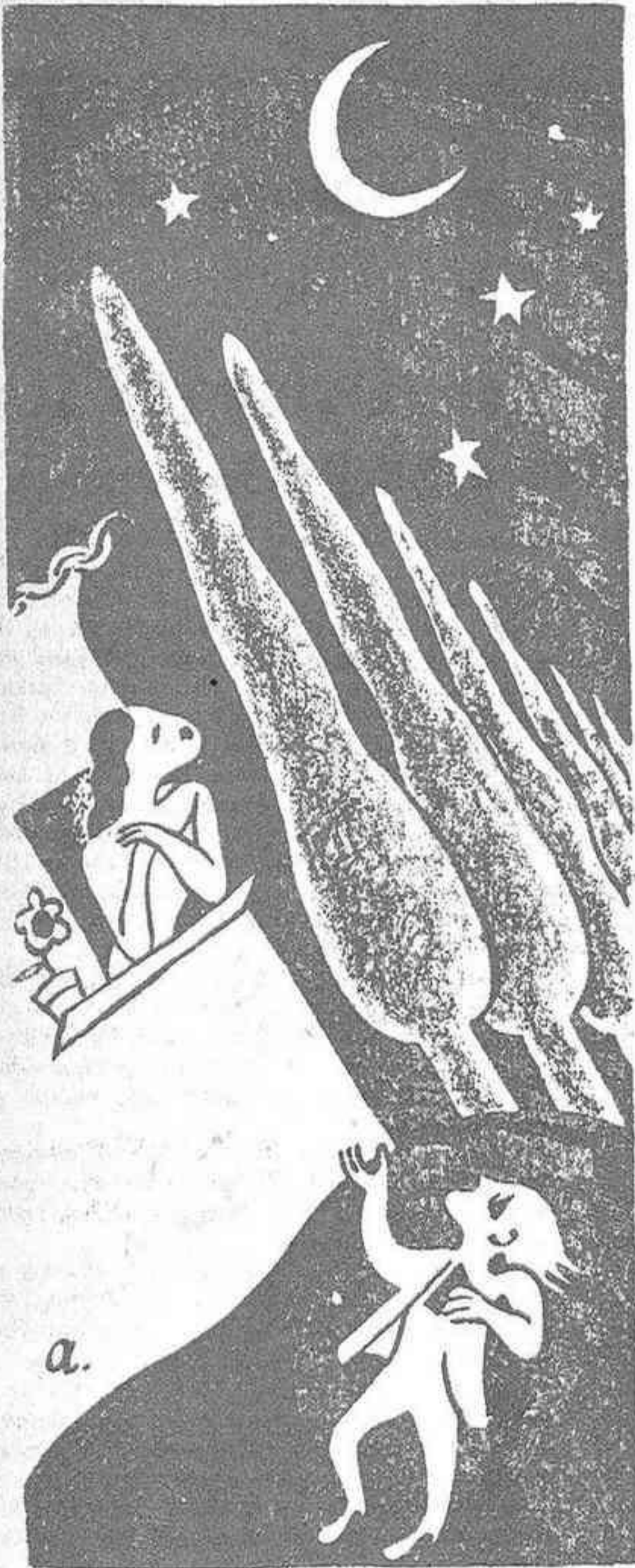
MITOLOGIA I TOT

Els romans besavies del foll Mussolini, llançaven teies enceses i tocaven trompes, olles i perols fent un gran xivarri per tal d'évitar que es barallessin el sol i la lluna, cosa a la qual atribuïen de «civilón» considerat com la imatge vera de l'ànima d'Osiris i nascut d'una vaca col·lectivitzada que diuen que fou fecundada (vostés ja m'entenen) per una divina influència de la lluna...

Però valdrà més que pleguem perquè la cosa s'embruta...

Pere Gallari

Nota de la R.—Ahl... Se'ns oblidava de dir que de vegades la lluna té «gandufa».

L'única solució per al teatre català és fer-lo en castellà

Es en aquest sentit que s'ha de fer la Revolució

ens diu un dels més importants elements de l'avanguardia teatral, un porter

Havent arribat a les nostres oïdes estranys rumors segons els quals el Teatre Poliorama, per acord del Comité Económico de Espectáculos Públicos havia concedit que el Teatre Poliorama deixés d'ésser teatre català per passar a ésser, és clar, teatre castellà, en ocasió de passar pel Paral·lel hem entrat al Còmic per tal de veure si realment era veritat.

La primera persona que hem trobat en entrar ha estat el porter, que no ens ha deixat entrar perquè no portàvem entrada. Però com que en realitat no volíem entrar al teatre, sinó en conversa, ha estat igual.

I com que per entrar en conversa no necessitàvem entrada, tot això ens hem estalviat.

—Diuen —hem començat— que al Poliorama volen tornar a fer-hi teatre castellà?

—Ja fa temps —ens ha contestat— que s'hauria hagut de fer. Allò és una ruïna i, si continua, per mantenir quatre ximplers de la ceba, els proletaris de l'art ens morirem de gana. El teatre català és mort i ben mort,

i, quan una cosa és morta i ben morta, no hi ha més remei que enterrar-la ben enterrada. Si s'hagués tingut en compte aquest principi, no s'hauria parlat tant de cementiris clandestins i la Revolució estaria guanyada. Ara, en canvi, ja ho esteu veient.

—Però, per què és una ruïna el teatre català?

—Vós direu, perquè la gent no hi va. Nosaltres som catalanistes de tota la vida; només heu de llegir «Catalunya»; però comprenem perfectament que el teatre és una cosa per fer-la en castellà i amb la Revolució hem fet la prova contundent. Abans del 19 de juliol el Poliorama era teatre castellà i nosaltres, perquè no fos dit, vàrem instal·lar-hi la millor companyia de teatre català, i ja ho heu vist.

—Abans del 19 de juliol? Però si aleshores era el teatre subvencionat per la Generalitat de feia uns anys! No recordeu que hi havia hagut la companyia de la Mercè Nicolau?

—Fugiu, home, fugiu! «Catalunya» diu que era castellà i castellà ha d'ésser. «Catalunya», com el seu nom indica, és un diari catalanista. I fins i tot si no és veritat el que diu, ja ho veieu; perquè visqués, la Generalitat l'havia de subvencionar. En canvi ara, amb una companyia de les més bones que mai s'hagin vist, en català, s'entén, amb actors tan meritíssims com són Enric Borràs, Assumpció Casals, Josep Clapera, Pere Codina, Laura Bové, etc., etc., ja ho veieu, no hi va ningú.

—Potser les obres...

—Les obres! Heu vist mai en el teatre català uns autorassos com Agustí Collado l'ingent, Lluís Capdevila el magnífic, en Rodelles el genial, en Cumelles el fènix, en Regàs, la unió?

—La unió? Què voleu dir?

—Sí, home, allò que diuen, la unió i el fènix. Sembla que haurien hagut d'assegurar la temporada? Doncs no, ni l'ingent, ni el magnífic, ni el genial, ni La Unió i El Fènix no han assegurat res. El Comité ha mirat aleshores si, recorrent als grans autors revolucionaris, com Rossinyol, Guimerà, Pitarra, es podia salvar. I tampoc. I ara fan «El Cardinal» i encara menys. Al principi el públic es pensava que el veurien portar a la Rabassada o a l'Estació marítima; però quan han vist que ni això, el Comité ha decidit plegar per aquest cantó. No és pas qüestió de perdre-hi bous i esquelles. Això podia fer-ho un empresari; però la collectivitat, altra feina té.

—Quina?

—Fer la revolució, deixar-nos d'històries.

—I la feu?

—Que si la fem? El teatre, en les nostres mans, no és teatre; és Teatre. Els antics empresaris sempre anaven amb la llagrimeta que si havien de pagar el lloguer del local, que si els impostos. Nosaltres prescindim de tot això i per això podem fer «Me Acuesto a las Ocho» i «Las Inviolables», i tantes altres obres d'art, com «Arte 1937», i «Los Claveles», i «Molinos de Viento», i «El Huevo de Colón»... Això és teatre revolucionari i no aquelles provatures que mai no sabeu si us hi estavellareu. La revolució ha d'anar a la segura. Per això és que al Poliorama hi farem castellà.

—Així, canviareu la companyia?

—No! Què faria la que hi ha ara? En Borràs torna a ésser el gran Borràs i ja veureu com omple.

—Pobre teatre català; ves qui ho havia de dir.

—No us poseu pas així, que de teatre català també en farem. Només una mica traduït. Farem «Los Viejos» i «La Morcilla de la Libertad», i «El Místico», i «Quién quiere comprar frescas», i «El Herrero de Corte», i «La Chacha, Vendedora de Gallina», i «La Tetitas se nos quiere casar», és a dir, tot el repertori.

—Però, en català, res! —vàrem fer amb tristesa.

—Sí, home! Que no us recordeu de l'Espanyol? Hi ha el gran Santpere! I ara que anem a posar-hi una gran companyia! Afigureu-vos, a les ordres d'aquest gran director, la Vila i En Daví, i Donya Maria Morera, i En Gimbernà... Heu de pensar que ara a l'Espanyol fan «La Cocot de les Tres Piques»!

SIMPTOMES

- Ara sí que m'ho crec que retiraran els «voluntaris».
- Per què?
- Perquè s'ha incorporat el fill de l'amo.

—Ara si fossim «voluntaris» ens retirarien.

—Però, voleu dir que la senyora Morera i en Gimbernat estan encara per aquests tràngols?

—Es clar que potser coses modernes no; però els clàssics, com «Els Allotjats» i «Porten res; de pago?».

—Però, voleu dir...

—Carai! L'Elena Jordi s'hi va fer famosa, i aleshores el teatre català era teatre català i no com ara que no trobeu un autor per remei.
—Bé, sí; però potser si els haguessin cridat i els haguessin dit que no els posaven traves com feien els empresaris antics, que els feien escriure les obres per a un actor o actriu, i que fossin senzilles de presentació..., és a dir, que els haguessin donat llibertat per treballar com vulguessin...

—Llibertat! Però és que encara voleu més llibertat? Tenen absoluta llibertat per fer-se o no fer-se de la C. N. T. per poder estrenar o no poder estrenar; han tingut absoluta llibertat per marxar a l'estranger perquè no els pelessin, o quedar-se... Tenen absoluta llibertat per pagar-se la propaganda i tenir-ne, o no pagar-se-la i no tenir-ne. El que hi ha és que es pensen que perquè ells han escrit l'obra han d'ésser els amos i han de cobrar, almenys, com abans, el deu per cent i no poden suportar que la Societat d'Autors se'ls quedi el vint-i-cinc per cent i es queixen si els resten al final cinc-centes pessetes netes d'una obra d'èxit, quan nosaltres ens hem de resignar als tres drets tant si som estrelles dintre el ram dels porters com si són unes pepes en el ram dels primers actors. I això és perquè encara es pensen que l'obra i l'autor són alguna cosa, quan el públic el que

vol és cuixa i pit i cap de costella. I a més, la gent es pensa que ens hi fem la barba d'or. Mireu: un viatge d'una comissió de quatre que va anar a Mèxic presidida pel regidor Barrientos per organitzar una *tournee* de sarsuela i òpera va costar 44.000 pessetes. I en el «Danton», de l'Olympia, se n'hi varen perdre 100.000. I en el «Venciste Mo-

akov» del Circ Barcelonès, de 80 a 90.000. Per saber el que és el teatre revolucionari només heu de pensar que les girs del Tivoli varen estar mig any assajant i cobrant elles i els músics deu pessetes diàries. I encara voleu que fem teatre en català? Res, home, res!

—De totes maneres, és una llàstima això del Poliorama, sobretot pensant que hi ha aquell rètol que diu que és teatre nacional de Catalunya.

—Sí, és clar; però, quina culpa en tenim nosaltres? Si la Generalitat hi va voler posar aquell rètol, nosaltres vàrem fer prou deixant-li-ho fer. Ara, que si es pensa que per això el teatre ja és seu, va ben errada; els teatres, els actors, els autors i la Revolució, a Catalunya almenys, són propietat de la C. N. T. I a qui no li agradi que s'hi posi fulles.

L'Esquella «més» Indústria de Guerra

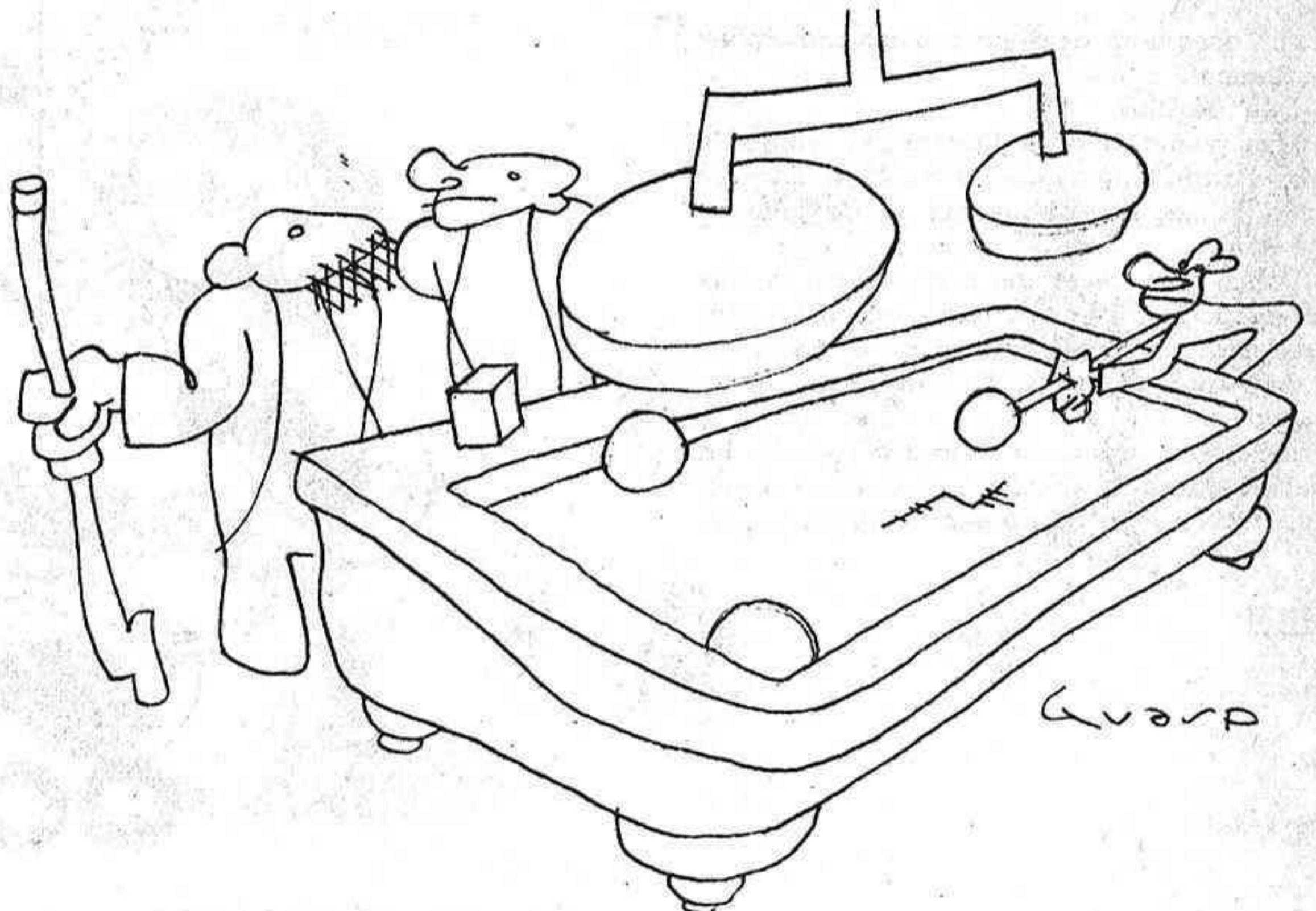
Dissabte passat, a entrada de fosc, varen estrenar solemnement llurs primers uniformes fets a mida els nostres estimats i coneguts suscriptors de L'ESQUELLA Josep Aymamí-Serra i Joan Massip, tinentes del flamant «Cuerpo de Tren», diplomats en la darrera fornada (llegeixi's promoció).

L'acte de la primera posada solemne i inclús senzill fou lliberalment celebrat pels nous «tinentes conductors» i presumptes herois que obsequiaren llurs nombroses amistats esplèndidament amb sengles vermouts sense olives.

L'ESQUELLA, «més» Indústria de Guerra que mai, ja no sols no s'accontenta amb engegar els seus ninotaires «insubstituïbles» al front, sinó que comença d'engegar els seus propis i autènticament «insubstituïbles» lectors i suscriptors.

Nosaltres fem proselitisme i, un cop el tenim fet, el desfem si cal tot xiulant com aquell que treu importància al sacrifici.

Nosaltres som així!

—Jo, abans del 19 de Juliol totes les feia de luxe.

ESQUELLOTS

Aquest número
ha passat per la
CENSURA

AIDA PER UN CONILL

Hipòlit Làzaro va cercant desesperadament una plaça d'acomodador o una tournée per Amèrica. L'altre dia es queixava amargament, on una penya d'amics, de la seva desesperada situació.

—Jo, que he guanyat tants diners com he volgut, haver de passar ara amb les quinze pessetes!

—Però, voleu dir que de tant en tant no hi cau alguna propineta? —va fer-li un amic maliciós.

—No us dic que no; l'altre dia vaig cantar de franc i hi vaig guanyar.

—Com ha anat això?

—Sí, mireu; era al festival benefici de l'Olympia. Es varen fer 17.000 pessetes. L'Espinalt i jo cantàvem Aida i al final vénen i ens porten un ram de flors i un conill. Es clar, jo, galant, que dic: Les flors per a la senyora.

—I tu et vares quedar el conill!

—No voldries pas que els l'hagués despreciat!

UN EXIT FULMINANT

El poeta Jenés i Oliver, l'autor del «Tu», va donar darrerament una lectura de versos a l'Ateneu de Barcelona, abans Barcelonès. La primera poesia començava amb un vers que deia:

Ja canten les sirenes...

Tothom, fins ell, es llançà escales avall en cerca del refugi.

UNA ALTRA ASSOCIACIO

Com els tenedors de marcs o els hereus del virrei Bonet, els donadors de sang s'han associat: l'Agrupació de Donadors de Sang. Divendres de la setmana passada el president de l'entitat ho explicava per ràdio. Però, per què s'han associat?

Per tenir lliure accés arreu; és a dir, per poder anar de franc sigui on sigui per si es necessita la seva sang servir-la a domicili, en el tramvia, en el cinema, en el teatre..., o sigui passi de tramvies, cinemes, teatres... Nosaltres coneixem un senyor, i si és donador no ho és precisament de sang, que té passí de meublé.

I, en segon lloc, perquè els donadors de sang, com que donen sang, necessiten aliments.

Ara, que, conferenciant conferenciant, va dir que tot i donar sang es troba tan bé.

Si es troba tan bé, què vol més?

UN SENTIT IMMORTAL DE L'ECONOMIA

L'altre dia es presenta un ciutadà seriosament a l'Ajuntament de Barcelona, departament de Cementiris i demana pel «responsable».

Hom l'encamina al regidor delegat d'aquest departament.

—Què desitja?

—Miri, venia a dir-li que m'han vingut a cobrar l'arrendament d'un nínxol on tinc enterrada la sogra d'abans del 19 de juliol.

—I què?

—Doncs que els rebuts són fets pel mateix tipus de lloquer i jo tinc entès que el govern va rebaixar els lloguers en general en un 50 per cent amb motiu de la revolució.

—I...!

L'irrefutable argument d'aquest ciutadà ha hagut de passar a Comissió per al seu estudi i àdhuc per si cal que assenti jurisprudència.

AMB P

Ara feia just... escaig
nze
il

FILLS DE L'ALTRA BANDA

—Ai, angelet del meu cor; té tota la cara del seu pare.

mere...
municipi...
ve...
acionaria...

El convidat de pedra.

INFORMACIO ESTRANGERA

No es pot fer res davant de criatures

Roma, 12.—S'ha confirmat plenament que el fill de Benet I, Bruno Mussolini, és un assassí que ha pres part activa en els darrers bombardeigs de València i Barcelona.

Hom espera que el cas plantejarà una nova qüestió de dret internacional que prova, si més no, que no es pot fer res davant de criatures, ni que sigui assassinar criatures tanmateix.

Ara Mussolini plantejarà segurament davant les potències democràtiques d'Europa, en la propera conferència tripartita, que segurament no arribarà a celebrar-se, la necessitat urgent que sigui reconeguda la bel·ligerància al seu fill del seu cor, que ha demostrat estar sobrerament capacitat per a assolir aquest honor que el mateix Franco no ha pogut assolir encara.

EL DISCURS DE ROOSEVELT HA CAIGUT COM UNA BOMBA!

Ginebra, 13.—Als medis diplomàtics de la Pau s'ha constatat que el darrer discurs de Roosevelt pronunciat a Xicago ha caigut com una bomba sobre Roma, Berlín i Tokio.

Hom aprecia, però, que potser no és suficient deixar caure una sola bomba, per grossa que sigui, sobre tres capitals tan populoses i tan atapeïdes de vells, dones i criatures..

El fet, encara que teòric, fa pensar en l'efecte que faria deixar caure sobre aquestes tres grans capitals de l'Eix feixista una quantitat prudencial d'autèntiques bombes d'un calibre aproximat al d'aquelles que els feixistes deixen caure sovint sobre les poblacions civils d'Espanya i de Xina.

Aquest senzill suggeriment esgarrifa només de pensar-hi.

Hom s'accontenta de moment només pensant en la importància moral que té el fet que el President dels EE. UU. hagi desemmascarat precisament a Xicago els gàngsters del nazisme internacional.

La resposta italiana a la Nota anglo-francesa

Londres, 14.—Ha causat penosa decepció la resposta arribada a la fi d'Itàlia a la nota anglo-francesa, que demanava la immediata retirada dels «voluntaris» que ajuden Franco i la reunió immediata d'una conferència tripartita.

Mussolini en aquesta resposta no respon a la demanda de les democràcies d'una manera concreta i ni diu que sí ni que no.

Només diu que la Conferència tripartita hauria d'ésser en tot cas de quatre potèn-

cies i guanyar temps per a seguir sabotejant l'acord de Nyon i la «no intervenció», de la que es declara ensems aferrissat defensor.

Aquesta diguem-ne resposta del pare de Bruno, serà estudiada serenament a Londres, i en dir serenament pot pressentir-se el que en sortirà com a conseqüència d'aquesta conseqüent serenitat.

Independèntment de tot això, segueixen desembarcant «voluntaris» italians als ports de l'Espanya rebel, que ara ha canviat de nom per dir-se Líbia!

Entesos?

MUSSOLINI A LA RECERCA DE SANTA ELENA

Londres, 15.—Hom està francament esverat davant la gran volada audaç de la megalomania imperialista del fanàtic de la camisa negra.

Sembla que Mussolini, convençut com està que és una mena de modern Napoleó, aspira, impulsat pel subconscient històric que anima la seva follia, a trobar una nova Santa Elena on acabar els dies fatídics de la seva grotesca història.

Només això pot explicar aquest nou afany que denuncien els preparatius italians per apoderar-se de Menorca.

¿Es que Mussolini ha posat els ulls en el famós castell de la Mola, de Maó?

En tal cas, caldrà fer-li comprendre que només cal que vagi tot sol i no amb aquesta bèl·lica cavalcada marítima que s'està guarnint a Mallorca i que és per al seu propòsit francament innecessària.

EL JAPO AGREDIT PER XINA

Toquio, 14.—El Govern japonès ha declarat, referint-se al darrer discurs de Roosevelt pronunciat a Xicago, que Xina ha agredit brutalment les forces nipones que havien arribat a Xina del nord, amb el propòsit lloable de salvar la cultura occidental de l'Extrem Orient.

El Govern japonès, que només vol que hi hagi pau a tot el món, s'ha vist sorprès per la violenta rebuda que les tropes xineses han fet als seus emissaris culturals quan aquests volien repetir a Xina del Nord l'obra pacificadora i instructiva que ja havien portat a cap fa anys a la Manxúria amb tan exemplar resultat.

Hom espera que la pròxima reunió de les nou potències, que potser ja només són vuit, arbitrarà algun petit comitè de no intervenció que reconegui la raó dels japonesos i els ajudi a salvar la cultura asiàtica tan greument amenaçada per la contínua resistència de la Xina bolxevitzant.

Si només vol, com es suposa, acabar els seus dies al Castell de la Mola, Mussolini trobarà a tot arreu tota mena de facilitats, àdhuc al seu mateix país!

Paraula!

Correu i remeneu

Un llibertari liberal.—La vostra història no té sentit polític.

Sant Miquel del Fai. K. K.—No és publicable.

Nyedl.—Són innocents, els vostres acudits.

Ramos.—Ho aprofitem.

Ku-Han.—Aquí no ha fet tanta gràcia com al tramvia.

Lesor-a?—Queda ingenu.

V. A.—Arreglarem l'acudit.

E. Sirvent.—No ens serveix.

El Comte Armat.—Magnífic! Ho aprofitem amb tots els honors.

Gatz-Hara.—Ens ha agradat la idea; l'aprofitarem amb el vostre permís i amb esmenes. Restem vostres i del proletariat ibèric.

Un que pica prou.—Aprofitarem un dels vostres esquellots.

EDICIONS U. G. T.

Acaba de posar-se a la venda el llibre biogràfic **"Antoni Sesé"** amb tota l'actuació del malaurat lluitador obrerista

De venda en quioscos i llocs de periòdics

PREU: 3 PTES.

Distribuïdors exclusius per a tot Catalunya:
P. A. C. O. D.
Rambla del Mig, 17 - Barcelona

Ha sortit l'interessant quadern

"LA UNIO GENERAL DE TREBALLADORS I LA MUNICIPALITZACIO DELS SERVEIS"

de les "Edicions U. G. T."

De venda en quioscos i llocs de periòdics

PREU: 0'75 PTES.

DISTRIBUIDORS EXCLUSIUS PER TOT CATALUNYA:
RAMBLA DEL MIG, 17 - BARCELONA P.A.C.O.D.

Acaba de sortir el quadern amb l'intervenció de

DOLORS PIERA

en la 1.ª Conferència del Partit Socialista Unificat de Catalunya, editades en català i castellà

De venda en quioscos i llocs de periòdics

PREU: 0'25 PTES.

Distribuïdors exclusius: P.A.C.O.D. Rambla del Mig 17

ACABA DE SORTIR EL TERCER QUADERN DE LA SERIE SETMANAL « EL SOLDADO DEL PUEBLO » TITULAT

"El Servicio de Exploraciones"

Editat pel Partit Comunista d'Espanya

PREU: 0'45 PTES.

DE VENDA EN QUIOSCOS I LLOCS DE PERIODICS

Distribuïdors exclusius per a tot Catalunya: P.A.C.O.D. Rambla del Mig, 17 Barcelona

Llegiu

LA CORRESPONDENCIA INTERNACIONAL

i estareu al corrent dels esdeveniments polítics internacionals més importants, glosats pels representants més autoritzats, del moviment obrer a tot el món

PREU: 25 CENTIMS

DE VENDA A TOTS ELS QUIOSCOS

EN PREPARACIO

Número Extraordinari de la revista femenina

"Companya"

Sortirà aviat

Acaben de sortir els quaderns amb les intervencions de

**ARDIACA
COLOMER
COMORERA
I VALDES**

en la 1.ª Conferència del Partit Socialista Unificat de Catalunya, editades en català i castellà

De venda en quioscos i llocs de periòdics

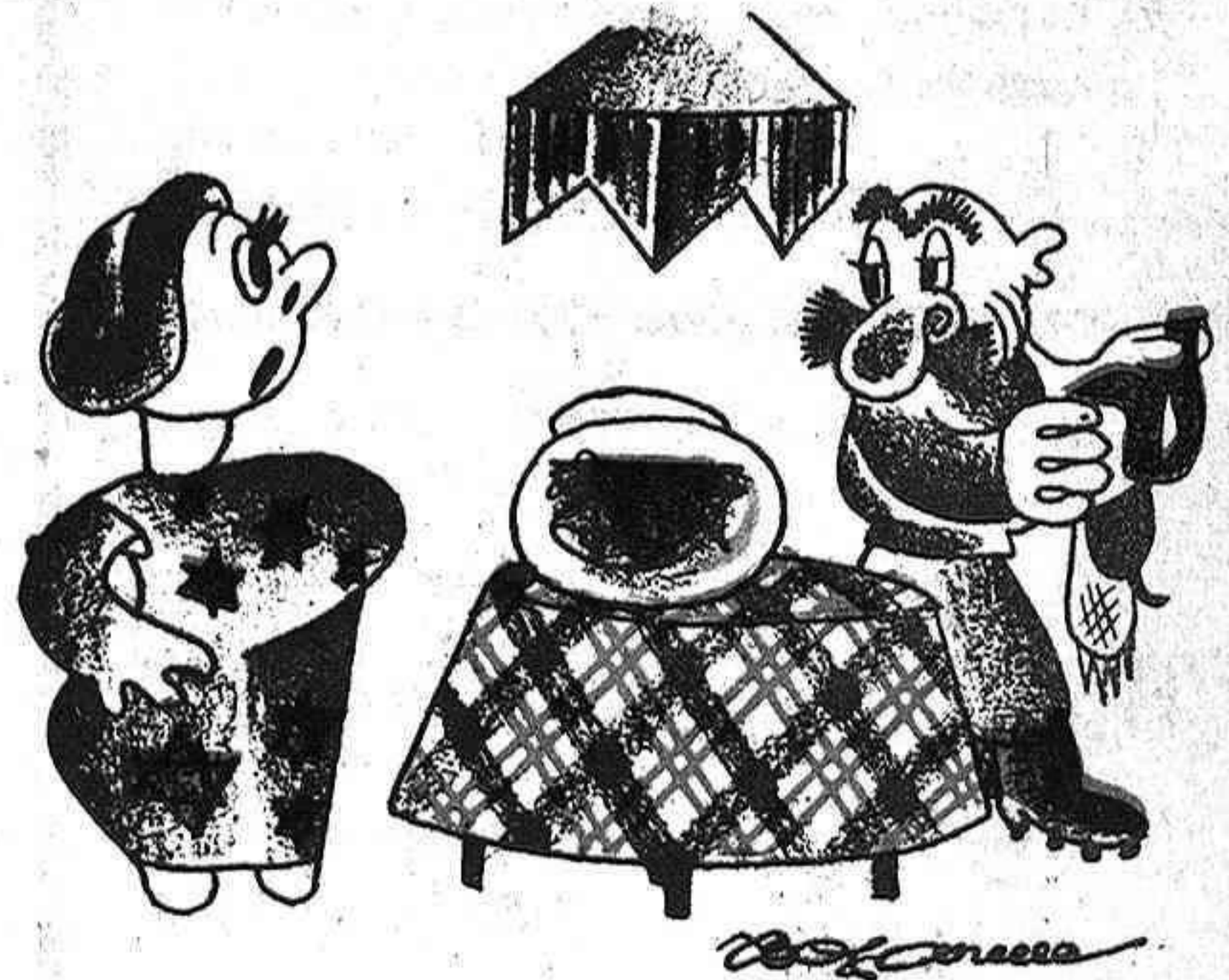
PREUS: 0'25, 0'30 i 0'50 PTES.

Distribuïdors exclusius: P.A.C.O.D. Rambla del Mig 17

La llibreria més ben assortida

LLIBRERIA LA INTERNACIONAL

Carrer Balmes, 22 (Prop carrer Corts)

FINAL

— Pero no heu matat res?
— Ens ha passat la tanda.